

Saáry Lilla

Napforduló

Ez az év leghosszabb éjszakája. A tizenkettedik éjszaka, amit a menedékházban töltök.

Hideg sötétség árad be az ablakokon át, megfojt, lassan megöl. Odakinn suttog a hideg. Idebenn ropog a kandallóban a tűz, de már nem sokáig. Tizenkét éjszaka telt el, mióta a lavina eltemette. Azóta mindent eltűzeltem: fahasábokat, székeket, asztalt, ágyat, matracot, könyveket.

Ellobbant s a kéményen át elszállt a remény, hogy élve hagyom el a menedékházat. Ha kinyitom az ablakot, beszivárog a hideg, a latyak, de kimászni nem tudok, ugyanis pár éve rácsokat szereltettem az ablakokra, mikor beszéltek, hogy egyre több a tolvaj a hegyekben. Az ajtó kifelé nyílik, nem tudom felfeszíteni. A plafonon keresztül sem menekülhetek. Ha madár lennék, sem repülhetnék el. Nemrég megpróbáltam kimászni a kéményen át, de a fűstsűrű az utamat állta.

Tizenkét éjszakával ezelőtt érkeztem. Éjszakákat mondok, éjszakákat számolok, pedig már csak a karórám mutatja nekem, hogyan telik az idő. Mikor leesett a hó, elkezdődött egy éjszaka, ami még mindig tart. Eredetileg túrázni jöttem a hegyekbe, s azt hittem, csak kétszer alszom a kunyhóban, utána indulok is haza. Hoztam magammal három napra elegendő élelmet, tüzelőt is. Elhoztam a farkaskutyámat, Csillagot.

Három éjszakával ezelőtt öltem meg őt. A csontjai akkor már előmeredtek a szőre alól, folyton vicsorgott, és a szemében a hó hideg tüze égett. Többször is beleharapott saját magába, vér pettyezett be a bundáját, a padlót s engem is, mikor végigsimítottam a szőrén. Csillag rám meredt, a szemében ott táncolt ezer meg ezer riadt farkas-ős, segítséget várt tőlem, a falkavezértől. Abban reménykedett, hogy enni adok neki – ahogy eddig mindig. De nem adhattam neki semmit. Üres volt az összes szekrény, az ételes zacskók és a konzervdobozok is.

Még egyszer végignéztem a konzervdobozokat, és miközben egy icipici, száradt báhéjat próbáltam kiszedni az egyikből, megvágtam az ujjamat. Kis seb volt, de mély, ömlött belőle a vér. Csillag odajött hozzám, és nyalogatta a sebemet, míg csak abba nem maradt a vérzés. Végigsimítottam csapzott, érdes bundáján, a lapockái és a gerinccsigolyái kidomborodtak a tenyerem alatt. Remegett a kezem. Ha akkor rám ugrik, még így, legyengül-

ten is fel tudja tépni a torkomat. Akkor felnézett rám, oldalra fordította a fejét, megnyalta a kezem ép részét is, és csóválta a farkát.

Csillag aznap egy kicsit élénkebb volt. Valószínűleg azért, mert az a kevés vér, is jót tett neki. Majdnem hús. Sült hús illata. Nagyon rég éreztem. A szervezet, ha nem jut tápanyaghoz, a zsírtartalékok után az izmokat kezdi el lebontani. Minden órával kevesebb hús marad a csontokon. Lassú, fájdalmas halál. Senkinek nem kívánám.

Megvártam, amíg Csillag elalszik. Mostanra kicsi, gyenge kölyökkutyává fogyott. Összegömbölyödve aludt, az orrát a farkán pihentette. Ahogy álmodott, néha megrándult a füle, a bajsza vagy a hátsó lába. Fogtam a követ, amivel az ajtót szoktam kitámasztani, és lesújtottam vele. Egyetlen egyszer.

Most sült hús és megpörkölődött kutyaszőr szaga terjeng a menedékházban. És alvadt vére, vizeleté és ürüléké. A seb, amit Csillag lenyalogatott, elfertőződött, lüktet, és sárgás, bűzös genny szivárog belőle. Lekaparok valamennyit a fagyott hóból, amihez az ablakon át hozzáférék, de ez nem sokat segít. A szag sem oszlik el, a hó csapdába ejtette azt is.

Először azt hittem, farkasok üvöltenek, de aztán rájöttem, hogy csak a szél súvít odakinn. Olyan volt, mintha idebenn is sűrűsödne a sötétség. A kezem egyetlen, lüktető fájdalomcsomó. Izzadok, betegszagom van, ráz a hideg, a ruha dörzsöli a testemet, ruha nélkül megfagyok.

Valaki rekedten suttogni kezd. – Eddig minden éjszaka hosszabb volt, mint az előző.

– Hahó! – kiáltok. – Van ott valaki?

Senki nem felel. Ahogy elhallgatok, a suttogás újratekődik. Kiabálok, de hiába. Nem látok senkit. Persze, a havon keresztül hogyan is juthatna el hozzám a hang?

Ahogy ez eszembe jut, felismerem a saját hangomat. Szorosan összezárom az ajkamat. Nem hallgathatom tovább a hangomat.

Kinyitom az egyik ablakot, betör a fagy szaga. Kiráz a hideg, összekocannak a fogaim. De jó is a hideg, lehűti egy kicsit azt a beteges tüzet, amivel égek. Miért is nyitottam ki az ablakot? Jó lenne, ha ki tudnék mászni rajta. Megfagyhatnék.

Megrázom a fejemet. A rácson keresztül behúzom magamhoz az ablakból a kutyabőr, amit még

tegnapelőtt tettem ki. Kell a meleg. Ahogy kiolvad, a nedves-nyers kutyabőr förtelmes szaga csapja meg az orromat.

A sarokban, ahová nem ér el a kandalló fénye, egy farkas árnya settenkedik. Ugyanabban a ritmusban mozog, mint ahogy a lángok játszanak a kandallóban. Úgy tesz, mintha árnyék lenne csak. De engem nem ejt át. Már éjszakák óta itt settenkedik. – A bőrdet akarod? – kérdezem.

A kutyabőr bűze egyre elviselhetetlenebb. Mégsem vehetem le, mert szükségem van rá: a kandallóban épp most lobbant el az utolsó láng. Már csak gyöngé, piciny parázs pislákol. Vörös szemek a sötétben.

Dörög az ég, mozdul fölöttem a hó, a sarokban farkas morog. Valószínűleg a reggelt még megérem, de kérdés, hogy meg akarom-e érní.

– Csillag – szólítom meg a farkast –, meg akarsz enni engem? Egyél meg, kérlek.

A parázsszemek kihunynak. Az idő folyóssá válik, felfal és kiköp, mint a hideg, mint a hó. A hajnal közel van, a hajnal távol van, elmúlt már éjfél, közeleg az éjfél.

A következő józan gondolatom az, hogy valahol még van egy üveg tűzgyújtó folyadék és gyufám is. Ha meggyújtom a padlót és magamat, minden véget ér, egyetlen nagy lobbanásban. Már keresem a tűzgyújtó folyadékot, amikor meghalok a saját hangomat, pedig nem is szólaltam meg.

Vörös szemek lebegnek előttem. A nedves kutyaszőr szagát egyre erősebben érzem.

Odakint egyre hangosabb a dörögés és a morgás. – Csillag, te vagy az? El tudsz vinni oda, ahol világos lesz és meleg? – kérdezem. Nincs válasz. Csak a sötétség. Megtalálom a tűzgyújtó folyadékot, és végiglocsolom magamon. Amennyire fel van most hevülve a testem, talán nem is érzem majd a lángokat.

– Sajnálom – mondom. Kitérom a kezem az ég felé, ahol valamikor ott függött a Nap, és lábujjhegyre állok, hogy egy kicsit közelebb legyek hozzá. – Dönts a sorsomról, farkas.

A dörögés, ami odakintről beszűrődik, minden eddiginél erősebb, és élesen súvít a szél. Gyufát gyújtok, forróság szökik fel, lobbanó hang kíséretében aranyszínű fény tör a mennyezet felé, elvakít, felold magában.

Fotó: Internet

